

საქმე №1ბ/798-19

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი
საქართველოს სახელით

27 ივნისი 2019 წელი
თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
მოსამართლე მარინა ხოლოაშვილმა

ზაზა ჭანტურიძის

მდივნობით,

სახელმწიფო ბრალმძებელი: ლ-----ის,
მსჯავრდებული: ს-----ს,
ადვოკატი: რ-----ის

მონაწილეობით,

ქ. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორის ლ-----ის სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე განიხილა სისხლის სამართლის საქმე ს-----ს მიმართ, დაბადებულის 2-----, საქართველოს მოქალაქის, პირადი N----- საშუალო განათლების მქონის, საშუალო განათლების მქონის, ნასამართლეობის არმქონის, მცხოვრების: ქ-----, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126, მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომის და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 11 აპრილის განაჩენით ს----- ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 01 (ერთი) წლის ვადით, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 64-ე მუხლის თანახმად პირობით ჩათვლილ სასჯელზე გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა

01 (ერთი) წელი.

ს-----ს მსჯავრი დაედო მასზედ, რომ მან ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ სხვა წევრის მიმართ ჩადენილი ძალადობა რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ.

მისი დანაშაულებრივი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

მ-----ი 2010 წლიდან 2017 წლამდე რეგისტრირებულ ქორწინებაში იმყოფებოდნენ მათ ყავთ ორი საერთო შვილი. 2019 წლის 13 თებერვალს ღამის საათებში მ-----

--- სტუმრად მივიდა შვილების ნახვის მიზნით. აღნიშნულის შემდეგ მ----- შვილებთან და მ-----ან ერთად გადავიდა მისი ძმის საცხოვრებელ სახლში მდებარე ვ-----ი. მ-----ს შორის მოხდა სიტყვიერი შელაპარაკება, რის შემდეგაც ს-----მ დატოვა მ-----ს ძმის საცხოვრებელი ბინა.

მ----- რამდენიმე საათში შვილებთან ერთად გადავიდა მის საცხოვრებელ ბინაში, სადაც მას დახვდა მ-----ი დანით ხელში და დაზარალებულს ემუქრებოდა სიცოცხლის მოსპობით, რა დროსაც დაზარალებულმა შეძლო შეეჩერებინა იგი და წაართვა დანა ამ დროს ს-----ა მეორე მარცხენა ხელით მაგიდიდან აიღო სამზარეულო კოვზი რომლის ტარიც თავში კეფის არეში ჩაარტყა ძლიერად, რის შედეგადაც დაზარალებულს გაუტყდა თავი და წამოუვიდა სისხლი, შემდეგ მარცხენა ხელით ქაჩავდა თმებს და მუშტს ურტყამდა თავისა და სახის არეში. აღნიშნულის შედეგად დაზარალებულმა განიცადა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი. აღნიშნულ ფაქტს შეესწრო მათი არასრულწლოვანი შვილი დ-----ი.

განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა, ქ. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურორის პროკურორმა ლ-----ემ, რომელმაც მოითხოვა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 11 აპრილის განაჩენში ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულისათვის თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრა, რეალური მოხდით.

აპელანტი, აღნიშნულის საფუძვლად მიუთითებს იმ გარემოებას, რომ ს-----ს მიმართ დანიშნული სასჯელი არ შეესაბამება მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს და მის პიროვნებას. მსჯავრდებულისათვის დანიშნული თავისუფლების აღკვეთის სრულად პირობითად ჩათვლა კერ უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზნების განხორციელებას, როგორიცაა სამართლიანობის აღდგენა და ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება.

პალატამ განიხილა რა აღნიშნული სისხლის სამართლის საქმე, შეამოწმა სააპელაციო საჩივრის საფუძვლიანობა, შეაფასა საქმეზე შეკრებილი მტკიცებულებები, მიიჩნია რომ სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

პალატა თვლის, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სრულად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა ს-----ს მიერ განხორციელებულ ქმედებას. ს-----ს მიერ დანაშაულის ჩადენის ფაქტი, გარდა მსჯავრდებულის აღიარებითი ჩვენებისა, დადასტურებულია საქმეში არსებული მტკიცებულებებით, კერძოდ: მ-----ს, თ-----
-----, დ-----ს გამოკითხვისას მიღებული ინფორმაციით, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმით, სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით, ამოღებული ნივთებით და საქმეში არსებული სხვა ფაქტებისა და ინფორმაციის ერთობლიობით, რომლებიც მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, მათ მიენიჭათ პრეიუდიციული მნიშვნელობა.

რაც შეეხება სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას, მსჯავრდებულისათვის რეალური მოხდით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრის თაობაზე, პალატა ვერ გაიზიარებს ვინაიდან მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ კანონის მოთხოვნის შესაბამისად, სასჯელის დანიშვნის დროს, სრულად გაითვალისწინა ჩადენილი დანაშაულის მოტივი, მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი, მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, მსჯავრდებულის პიროვნება, პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებები, რომ ს-----მ აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული, ხოლო რაც შეეხება პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებას, საქმის მასალებით აღნიშნული არ დასტურდება, რასაც პალატაც ეთანხმება და თვლის, რომ ს-----სათვის დანიშნული სასჯელი სრულად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებას და დამნაშავის რესოციალიზაციას.

ასევე პალატა განმარტავს, რომ სასამართლომ სასჯელის სამართლიანობა უნდა შეაფასოს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით. თითოეული ჩადენილი ქმედება და მისი ჩამდენი პირი, თავისი ინდივიდუალობით გამოირჩევა, შესაბამისად, სწორედ ამ გარემოების გათვალისწინებით ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში დანიშნული სასჯელი უნდა იყოს მკაცრად პერსონალური, თანაზომიერი და პროპორციული მსჯავრდებულის პიროვნებასა და ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმესთან.

პალატა აღნიშნავს, რომ ევროპის საბჭოს მინისტრთა კომიტეტის პოზიციით სასჯელის სახით თავისუფლების აღკვეთის გამოყენება განიხილება, როგორც უკიდურეს შემთხვევაში გამოსაყენებელი სანქცია ან ღონისძიება, რომელიც უნდა გამოიყენებოდეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც დანაშაულის სიმძიმე სხვა სანქციების და ღონისძიებათა გამოყენებას აშკარად არაადეკვატურად გამოაჩენს.

პალატამ სააპელაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულის მოსმენისას მიიჩნია, რომ ს-----ს სრულად აქვს გაცნობიერებული ჩადენილი დანაშაულის ხასიათი, ინანიებს ჩადენილს, ამიტომ მისთვის, სასჯელის გამკაცრების, კერძოდ, პირობითი მსჯავრის

თავისუფლების აღკვეთით შეცვლის აუცილებლობა არ არსებობს, მითუმეტეს, რომ ს-----
----- თითქმის ორი თვე იმყოფებოდა პატიმრობაში პენიტენციურ დაწესებულებაში.
ასევე ცხოვრობს დაზარალებულისგან განცალკევებით, რაც მინიმუმამდე ამცირებს
დაზარალებულის მიმართ ძალადობის განმეორების რისკს

ამასთან, სააპელაციო საჩივარში არ ყოფილა მითითებული რაიმე ახალ გარემოებაზე,
რომელიც შეიძლება უფრო მკაცრი სასჯელის განსაზღვრის საფუძველი გამხდარიყო.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე პალატა თვლის, რომ თბილისის საქალაქო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომის
და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 11 აპრილის განაჩენი უნდა დარჩეს
უცვლელად.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო
კოდექსის 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

ქ. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორის ლ-----ის
სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდეს.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო,
წინასასამართლო სხდომის და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 11 აპრილის
განაჩენი დარჩეს უცვლელი.

ს----- ცნობილი იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის მეორე
ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის
სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 01 (ერთი) წლის ვადით, რაც
საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალოს
პირობით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 64-ე მუხლის თანახმად
პირობით ჩათვლილ სასჯელზე გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდეს 01 (ერთი) წელი.

მსჯავრდებულ ს-----ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება პატიმრობა
გაუქმებულია.

ს-----ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო 2019
წლის 14 თებერვლიდან - 2019 წლის 11 აპრილის ჩათვლით.

საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის საფუძველზე, მსჯავრდებულ ს-----ს
დაეკისროს მოვალეობა - პრობაციის სამსახურის ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს
მუდმივი ბინადრობის ადგილი, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 66-ე მუხლის შესაბამისად,
კონტროლი მის ყოფაქცევაზე და დახმარება დაევალოს პრობაციის სამსახურს

საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ ნივთმტკიცებად ცნობილი:
კოვზი-განადგურდეს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის და მიექცევა აღსასრულებლად გამოცხადებისთანავე.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში, გამოტანიდან ერთი თვის ვადაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით.

მოსამართლე:

მ. ხოლოაშვილი